

Nieuwsbrieven 2013

In 2013 verschenen er nieuwsbrieven in de maanden: februari, juli; augustus; september, oktober en december.

Nieuwsbrief februari 2013

7 januari 2013: start van een nieuw schooljaar in Rainbow4kids.

Na iedere vakantie is het spannend om te zien hoeveel kinderen er terug onze schoolpoort binnen wandelen. We zijn ontzettend fier dat we dit jaar een 70-tal nieuwe kindjes mochten verwelkomen in de verschillende klassen. Spijtig genoeg kwamen een 20-tal kinderen niet terug. De voornaamste redenen zijn: omdat de ouders een job hebben gevonden ver van de school en/of omdat sommige ouders niet konden akkoord gaan met het feit dat hun kind moest blijven zitten.

De verwachtingen van de ouders en de kinderen zijn groot, alsook die van de leerkrachten. De drang en de vraag naar een beter leven is zo voelbaar.

Vermits één van onze doelstellingen is 'degelijk' onderwijs aanbieden, waren we weer verplicht om kinderen te weigeren. Het voelt niet goed en het zal nooit goed aanvoelen. Maar als we blijven streven voor goed en degelijk onderwijs moeten we rekening houden met het aantal kinderen per klas, zodat de leerkracht in staat is om alle kinderen te kunnen opvolgen.

We kunnen er als project niet omheen kijken. Dus ook wij doen de nodige inspanningen om het haalbaar te maken, zowel voor de kids als voor de leerkrachten, we geloven immers in hen!

Zoals tijdens elk bezoek aan Kenia werd ik geconfronteerd met de nodige problemen maar gelukkig was ik er niet alleen. Daarom gaat mijn oprechte dank naar Dany (mijn echtgenoot), Ingrid en Hilde (teamleden) en Marino (vrijwilliger) voor de emotionele en praktische steun gedurende deze periode.

Ook U, lieve sponsor, willen we danken want dankzij uw steun kunnen we deze kinderen een betere toekomst geven.

Daarom nodigen we je dan ook graag uit op onze eerste RAINBOW4KIDS HAPPENING op 25 mei.

ASANTE SANA

UIT NAAM VAN:

Onze 357 Keniaanse kinderen, Keniaanse directie, de leerkrachten en het Belgisch rainbow4kids team

+++++

... "Jambo jambo, woensdagavond, 21 u. lokale tijd, buiten pikdonker, zeker nog 30 gr. warm en heel veel wind, stofferige wind. Zo raar want mijn winters gevoel van vorige week is echt nog niet weg. En toch voelt ook dit hier weer vertrouwd aan. Met deze keer echt wel het besef dat ik aan de andere kant van de wereld loop.

Niet alleen qua warmte, maar qua veel en heel voelbaar! Echt weer zoeken naar de Keniaanse manier van denken, het polé polé, het letterlijk nemen wat je zegt, en het veel van je verwachten. Maar samen met Katrien lukt het wel weer, zoals altijd ☺

Interne problemen op school proberen we op te lossen, al lange babbels gedaan, we zoeken telkens samen oplossingen, we nemen verantwoorde beslissingen. Dat hoort erbij hé, bij een school leiden... "

Beste Rainbow4kids sympathisanten,

Jambo jambo zoals hierboven, zo schrijven we vaak mailtjes van ter plaatse naar ons thuisfront, vertellen, contact houden, beseffen dat we aan de andere kant van de wereld zitten, dat ze thuis vragen over ons stellen, en altijd hopen dat alles goed mag gaan.

En het gaat goed! Rainbow4kids Primary school startte goed het nieuwe schooljaar 2013, we voelen dat de leerkrachten stabiliteit vinden, dat wij hen leren begrijpen en zij ons. Nieuwe gezichtjes verwelkomen, en andere kindjes missen, de reden uitzoeken waarom ze er niet meer zijn, de lijsten checken en dubbel checken, foto's nemen van de kinderen, ook zij kennen al een beetje onze (zotte? ☺)manier van doen met de camera, en het ging er allemaal heel vlotjes en vrolijk aan toe.

De politieke situatie rond de verkiezingen in Kenia werd in de schoolkalender meegerekend, de school zou 2 weken sluiten uit veiligheidsoverwegingen. Dit leek ons een verantwoorde beslissing.

De binnenplaats van de school heeft intussen een afdak, dat zowel schaduw geeft tijdens de zomer, als beschutting tegen de regen in het regenseizoen.

De rijen stappen ordelijk naar de klassen, het is opvallend rustig tijdens de lesuren, we zijn een heuse school geworden ;)

We eten mee op school 's middags, samen met de leerkrachten, en het smaakt echt lekker! Rijst met sappige witte kool, heerlijk gevoel te zien dat de kinderen groenten krijgen! We gaan erop vooruit! Onze eigen bananenboom groeit, de poridge pap ruikt lekker, de bekertjes geraken gevuld, snel uitgedronken en vlot weer afgewassen ... De school draait!

Onze kleinste kleuters slapen nog steeds hun middagdutje op de matrassen uit de container van vorig jaar, en als we er rond kijken, worden we vaak stil van al het aanwezige, door jullie gul geschonken materiaal. Asante sana aan alles sponsors, op welke manier ook, alle steun kan telkens goed gebruikt worden.

... en wat elke keer weer zo mooi is, is het slotmoment van de dag, zingen en bidden, ieder op zijn manier, maar elke keer weer zo spontaan en zo intens ...

Een aantal dingen maken ons vaak eens stil, we voelen ons, naast heel vuil, soms wel eens heel moe... emotioneel moe heet dat, van rondleiden en praten, van zien en voelen...

Op zo'n momenten gaan we dan gezellig lekker maar heel lokaal eten, chicken met coconut-saus en coconut-rice, en dat helpt dan een beetje. Zo hebben we nog de energie om 's avonds laat achter de laptop te kruipen om de website in orde te brengen, thanks team in België voor support, en we zijn samen de website aan het updaten. We nemen van alle kinderen nieuwe foto's, pasfoto's op de website worden binnenkort vernieuwd, en de sponsors mogen thuis ook straks terug post verwachten. Belangrijk, want zo komt het verre sponsorkindje, toch telkens weer wat dichterbij.

... en als dit geen spontane manier is om ons te vertellen hoe het voelt op school?!

Zegt zoveel meer dan woorden ....

Dank je wel sponsors,
asante sana!

Hilde

*** Mogen we erop rekenen dat jullie een briefje terugschrijven?! We nemen liefst 1x per jaar post mee, en we hopen dan ook dat ALLE kinderen een briefje krijgen. Stuur dus alsjeblieft jullie briefje tegen 01/06/2013 naar Josette Francois - Reuzenstraat 10 - 1602 Vlezenbeek, met vermelding naam + klas van je sponsorkindje.***

+++++

Nieuwsbrief augustus 2013

Toen wij tijdens de nieuws uitzending van 2 september laatsleden de vele emoties zagen bij de kinderen tijdens hun eerste schooldag deed dit ons terug denken aan 14 september 2009 toen wij voor de eerste keer “onze Rainbow4kids” schoolpoort hebben geopend. We kunnen met fierheid zeggen dat we ondertussen toch al veel kinderen de kans hebben gegeven op degelijk onderwijs.

We zijn ervan overtuigd dat we niet voor ieder kind het “verschil” kunnen maken... maar dat ‘ene’ kind dat die kans toch heeft gekregen en hierdoor een betere toekomst kan hebben is toch de moeite geweest om het te proberen en te blijven proberen.

Ons laatste verblijf in Kenia is weer voorbij gevlogen en als we terugblikken kunnen we het omschrijven als: AFWISSELEND. Graag verwijs ik hiervoor naar de bijlage.

Ik ben met enige ongerustheid naar Kenia vertrokken omdat onze directeur, James, al geruime tijd afwezig is door ziekte. Maar onze twee onderdirecteuren en voorzitter van ons schoolcomité hebben de volledige verantwoordelijkheid op zich genomen. Het is een fijn gevoel dat we op hen kunnen rekenen.

Graag willen we nogmaals IEDEREEN, maar dan ook IEDEREEN BEDANKEN die in ons project gelooft en ons op de één of andere manier steunt. Want zonder jullie steun kunnen we dat “verschil” niet maken.

Noteer alvast in jullie agenda dat op 15 maart 2014 onze tweede “muziek Rainbow4kids benefiet” terug doorgaat in Bredene. Van zodra het programma een definitieve vorm heeft worden jullie hiervan op de hoogte gehouden.

ASANTE SANA

Mama en papa Rainbow (Katrien & Katrien)

Jambo jambo Rainbow vrienden,

Na een lange warme zomer hier in eigen land, proberen we via deze nieuwsbrief even terug te kijken op de voorbije maanden in Afrika, Kenia, bij onze Rainbow4kids kinderen... We waren ruime tijd met velen ter plaatse, wat een nieuw en goed gevoel gaf!

Mama Rainbow reisde midden juni naar Kenia en Dany (papa Rainbow), Vera, Geert, Mary Rose, Ingrid en Hilde van het team waren aanwezig in juli.

Het waren weken van komen en gaan... En elke keer weer schreven de Keniaanse leerkrachten even enthousiast **Karibu** (welkom!) of **Kwaheri** (tot ziens!) op het bord... Telkens vormden de kinderen even graag een erehaag, en elke keer weer was het afscheid weer even moeilijk...

In juli hadden we **'controle' op school**, van Madame Chau, officer of education. Streng maar vriendelijke dame, die vooral lessen kwam bijwonen in de hogere klassen. Noem het inspectie zoals wij die kennen in scholen. Ze is streng, maar ze sprak haar verwondering, bewondering uit over de positieve evolutie sinds vorige controle. Echt wel een hart onder de riem voor de leerkrachten en niet op z'n minst voor mama Rainbow!!

Geregeld klonk er **leuke muziek** op school, de vrijwilligers gaven vaak een uurtje dans en beweging, op de vrolijke tonen van o.a. de vogeltjesdans en "do the hokuspokus" met toffe kinderdansjes vooral aangeleerd door vrijwilligsters Nikki, Kim, Mieke.

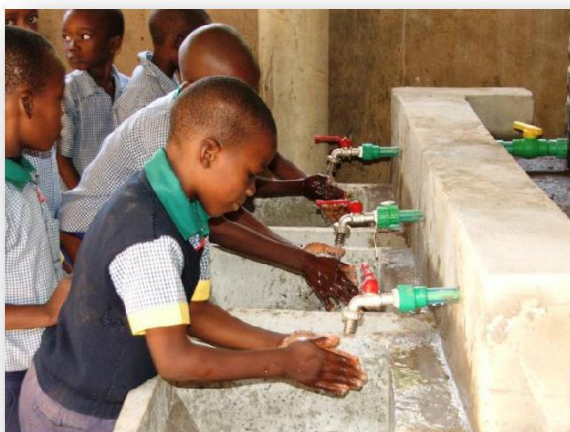
Vera en haar medereizigers brachten **de post** mee van de sponsors. Een drukke maar fijne job om de brieven uit te delen, voor te lezen, te helpen bekijken en soms wat uitleg te geven.

Het is echt héél fijn om de kinderen zo in contact te brengen met hun sponsors. Wel voelen we steeds hoe 'ongewoon' het voor hen is om een brief te krijgen, en te schrijven... Het ontroert ons te zien hoe blij het hen maakt!!

We hebben een dringende vraag: dit jaar kregen we heel veel 'kleine' pakjes meegestuurd met de brieven... In totaal was dit een volle koffer van 25 kg. Een lief gebaar van jullie sponsors, maar onmogelijk voor ons om dit in de toekomst nog te doen.

We zouden die kilo's bagage liever anders gebruiken, in het belang van alle kinderen van de school en niet meer om slechts enkele kinderen gelukkig(er) te maken. Dus opnieuw de oproep zoals we het in het begin vroegen:

enkel een brief, geen pakjes a.u.b. ...

Op school werden nieuwe **wasbakken** gebouwd, want we konden een aantal prioriteiten verwezenlijken dankzij steungeld door iedereen verzameld.

De wasbakken kwamen aan de ingang van de refter, zodat ze met 3 tegelijk hun handjes kunnen wassen vooraleer ze aan tafel gaan.

En het afdak boven de speelplaats werd voorzien van goten, zodat het regenwater opgevangen wordt. Goed genoeg om die handjes te wassen hé!!

Op school voelden we vooral dat het goed gaat... Ieder van ons die er aankwam, zag de glimlach, hoorde de muziek en het zingen, bemerkte de inzet van de leerkrachten en voelde de positieve energie stromen. Een ongelooflijk goed gevoel!

Tussendoor wandelden we allen geregeld naar de lokale shopkes, en we deden ons best om vele lokale winkeliers gelukkig te maken door overal eens iets te kopen... zowel in de souvenirs shops als in de lokale fruitwinkeltjes. We vertoefden geregeld in het dorp: vlechtjes laten maken, kledij uitdelen, eten kopen, en mee-eten.

Ook de **vrijwilligerswerking** draaide op volle toeren met Nikki, Louize, Lynn, Diane, Ellen, Sien, Barbara, Mieke en Kim.. Ook zij hebben heel wat gerealiseerd...

Zo schrijft bijvoorbeeld Kim (<http://kiminmaweni.blogspot.be>)

Tijdens de les Engels nam ik een paar kindjes uit de klas. Ik ben met hen apart gaan zitten om hen te horen lezen, want wanneer de hele klas samen zit, leest steeds eenzelfde kindje een zin en de anderen herhalen dit. Door met vier kindjes in een kring te lezen, kan ik ze meer verbeteren op hun uitspraak en is er meer ruimte voor meer persoonlijke positieve bekrachtiging. Op die manier wordt er hen het gevoel gegeven dat er in hen wordt geloofd.

Hierna was het Creative Arts (CA). Het thema was dieren. Dit vonden ze superleuk! Via deze kaartjes leren ze vele dieren kennen, leren ze deze tekenen en de juiste kleuren toe te passen. Ze waren weer superfier op hun werkje!

Asante sana... Dank u wel... Nikki, Diane, Ellen, Louize, Lynn, Sien, Barbara, Mieke en Kim voor jullie positieve inzet en bijdrage in onze school. Wij zijn er vast van overtuigd dat jullie met een goed gevulde "rugzak" vol mooie herinneringen naar huis vertrokken zijn.

Op 10 september, start in Kenia het 3de en laatste trimester. We hopen dat we alle kinderen terug mogen verwelkomen. Want na iedere vakantie is het bang afwachten omdat de meeste kinderen naar de geboorteplaats van hun ouders zijn geweest. En het gebeurt vaak dat de kinderen bij de grootouders 'moeten' blijven om voor hen te zorgen.

Hilde uit naam van het Rainbow4kids team

+++++

Begrafenis James

Eerst en vooral hartelijk dank voor de bemoedigende smssen die we kregen... we hadden dat echt wel nodig!!!

Ik hoop dat ik me nooit meer zo zal voelen toen ik in Mombasa aankwam. Het was opeens zo pijnlijk en zo confronterend. Ik wou daar nu echt niet zijn.... Een personeelslid van de luchthaven, die ik ondertussen nu goed ken, is zelfs naar me toegekomen en heeft me onmiddellijk gevraagd wat er scheelde. De vriendelijkheid en de bezorgdheid van hem bracht me weer bij mijn positieven.

Na een wachttijd van 2 uur in Mombasa ben ik dan doorgevlogen naar Nairobi waar ik Dany heb ontmoet... *schat, je bent er al die jaren voor mij, maar die dag heb je echt bewezen dat je een schat bent, want ik had je echt heel erg nodig... nogmaals een dikke merci!*

We zijn die nacht in Nairobi blijven slapen. Toen we er aankwamen zat Pauline ons op te wachten: een straffe Madame dat voor de regering werkt en ons geholpen had met de registratie van de school.

Om 7 uur 's morgens zijn we dan naar Kisumu gevlogen. Want James werd begraven in de tuin van zijn ouders.

Wij zijn enkele jaren geleden al eens samen met James naar het huis van zijn vader geweest, dus dit was voor ons een bekende omgeving.

Ons Keniaans management team: Paster Fred, Bararza, Fatuma en een goeie vriend van James stonden ons op te wachten aan het vliegveld. Ik hoef jullie niet te vertellen dat het zien van vertrouwde gezichten wel heel emotioneel was.

Gelukkig hebben we onderweg de eerste emoties van ons kunnen afzetten. We kregen wel te horen dat het Rainbow team zich niet echt welkom voelde want blijkbaar was het de schuld van de "mensen" van Mombasa dat hij ziek geworden is. Ze hebben met zijn allen in de bus moeten slapen.

Maar bij het zien van alle leerkrachten, schoolcomité, ouders en vooral 3 kids (totaal 35 man) die allemaal meegereisd waren... werd het pas ECHT.... we waren daar om afscheid te nemen van iemand van wie we allemaal hielden... JAMES, onze directeur, ONZE headteacher.

Na deze begroeting werden we dan naar een tent gebracht waar de kist stond.

Zoals het de gewoonte is in Kenia staat het bovenste stuk van de kist open en ligt er een glas zodat je de persoon kan zien.

Wij hadden in augustus al afscheid genomen van 'magere' James en ik was zo bang voor het moment dat ik hem zou terug zien.

Ik had mezelf dan ook voorgenomen dat ik naar die persoon zou kijken en geen gelijkenis zou zoeken met James. En dit is me echt gelukt want ik herkende hem echt niet en vond geen enkele gelijkenis, alleen de foto op de kist was onze lachende James... en zo wil ik me hem blijven herinneren!

Na deze begroeting kregen we een programma en een plaats aangeboden, gelukkig onder een boom.

En dan volgde de ene speech na de andere... in het begin had ik eerder het gevoel dat we op een gewone familiebijeenkomst zaten en dat ze zich aan elkaar aan het voorstellen waren.

Op het programma stond ook Rainbow4kids. Ik had al gezegd aan Dany en onze voorzitter dat ik echt niet zeker was dat het me zou lukken om iets te zeggen.

Iedereen van ons team werd naar voor geroepen, heeft zijn/haar naam gezegd en zijn/haar functie binnen de school.

De 'headgirl' van onze school heeft een prachtige zelfgemaakte tekst voorgelezen uit naam van alle kinderen van onze school.

IN LOVING MEMORY OF OUR HEADTEACHER

MIR JAMES WAKAYI

Family, friends and all the people who have taken their time to attend this funeral. We have gathered here to give our last respect to our beloved headteacher. We are here from Rainbow 4 kids to represent our fellow pupils.

As pupils at first we knew him as a Deputy headteacher. But because of his hardworking he was promoted to be the headteacher. As a headteacher he was always advising his pupils on good morals. He was a person who wanted good future for his pupils. He was kind, honest and a helpful person because he never wanted to see anyone suffering.

~~As~~ Rainbow team will always remember him as a special, cheerful and hardworking person. We loved him but God loved him more. May his soul rest in peace our beloved headteacher.

James was geliefd bij de kinderen om zijn eerlijkheid en correcte houding. Daarna vertrokken ze allemaal terug op hun plaats.

Alleen Paster Fred, Dany en ikzelf stonden er nog.....ze zeggen wel eens dat je je hart kan voelen kloppen tot in je keel...ewel ik heb het gevoeld op dat moment.

Paster Fred heeft ons voorgesteld als de directeuren van de school en heeft toen de micro aan de vader van James gegeven. Het deed wel deugd om te horen toen hij zei dat hij beseftte dat James meer dan een directeur voor ons was... we hadden hem aanvaard als onze zoon, wij hadden zelfs zijn taak overgenomen om voor zijn zoon te zorgen.

Dan heb ik alle moed bijeengeraapt en ook enkele dingen gezegd. Ik heb me gefocust op James en ben begonnen met de woorden te herhalen hoe ze hier in Kenia denken. Namelijk: God is degene die ons hier heeft gebracht en hij is het die ons terug roept. Wij hielden van hem maar God hield nog meer van hem. Het enige wat wij kunnen doen is dankbaar zijn om wie hij was en wat ie voor ons heeft betekend. Ik moet eerlijk toegeven dat deze gedachte helpt! ik ben geëindigd met de vader te bedanken dat we zijn zoon hebben mogen leren kennen en heb beloofd aan James dat ik niet zou opgeven!

Dan kreeg Dany de micro in zijn handen en heeft gezegd dat toen hij James, na zijn eerste ziekenhuis opname, ging ophalen om naar de school te brengen, zei James, toen hij uitstapte: This is my home! JA want Rainbow was echt zijn thuis! En Dany wenste hem eindelijk rust en hopelijk een mooi plaatsje op een regenboog! Was zo mooi!

Dan zijn er nog enkele speeches gevolgd, spijtig genoeg allemaal in swahili Het moeilijkste moment was toen James werd weggedragen door jongeren naar zijn laatste rustplaats, naast zijn grootmoeder. Want dit gebeurde zo oneerbiedig.

De kist werd heen en weer geschud... en toen ze hem neer zetten naast de put werd ze terug opengedaan om hem weer goed te leggen... verschrikkelijk!

Cultuur of geen cultuur... dit was er over... zo onrespectvol.

En waar we ook enorm moeite meehadden was dat twee broers de kledij van James droegen. Vooral met de jongste, want die gelijken als twee druppels water op elkaar. Ook onze leerkrachten hadden hier moeite mee en vonden niet dat dit kon.

Ondertussen hadden mama Cook, Omari en de vroegere schatbewaarder pilau gemaakt en hebben we met het Rainbowteam dit gedeeld.

Weer een hoofdstuk dat we hebben afgesloten.... dacht ik toch....

We zijn meegereden met de bus en die hebben ons aan ons hotel in Kisumu afgezet. Ik ben zo dankbaar dat Dany nog bij mij was zodat ik nog kon verder babbelen... en vooral samen mooie herinneringen konden ophalen.

De volgende morgen zijn we weer samen naar Nairobi gevlogen waar onze Pauline ons weer stond op te wachten, met een luisterend oor... zo'n fijne madam.

Het was de bedoeling dat we met haar iets zouden gaan drinken want ik vloog pas om 20 uur terug naar Mombasa en Dany om 23 uur naar België.

Maar ondertussen hadden we een verontrustend telefoontje gekregen dat het precies een beetje onrustig was in Mombasa. Dan heb ik mijn vlucht veranderd naar 15 u. zodat ik niet in het donker naar huis moest rijden.

Ik heb er de voorkeur aan gegeven om heel vlug en kort afscheid te nemen van mijne schat want de inwendige spanning om naar school te moeten gaan begon te stijgen... want k wist dat ik er nu alleen voor stond.

Ik ben met een kloppend hart onze schoolpoort binnen gegaan want de assembly was al begonnen. Je kon het verdriet op de gezichten van de kids zo aflezen... Ik dacht dat ik het hoofdstuk had afgesloten... en dan moest ik hen nog aanspreken... Het was verschrikkelijk moeilijk.

Ik heb het ook gezegd en durven tonen aan de kinderen dat het enorm veel pijn doet en dat we James heel erg zullen missen.

Dan hebben we een korte vergadering gehad met alle leerkrachten en heb hen nog eens mijn dankbaarheid getoond dat ze een busreis van meer dan 22 u. hadden doorstaan. Maar unaniem zeiden ze dat dit het allerlaatste was wat ze voor hem konden doen, uit respect!

En dan kwam het moment dat ik zijn bureau binnen moest gaan... zo raar.... dit gevoel kan ik echt niet omschrijven.... James was nochtans al geruime tijd afwezig... maar toch was dit nog steeds "zijn" bureel. Op het bureel stond al geruime tijd een foto van onze lachende James, Dany en mij.... Ik heb hem de eerste dag omgedraaid... het lukte me niet om er naar te kijken.

Ik ben maar een halve dag op school gebleven en ben mijn valiezen gaan uitpakken.

De volgende morgen was ik weer vroeg op school en ik voelde me al een stuk beter... precies dat er over mijn schouder werd meegekeken.... :-)

Heb weer enkele meetings gehad: met paster Fred , over hoe moet het nu verder. Teacher Babu, een bevriend directeur op rust, is me komen zeggen dat hij er is voor mij en dan kwam Mr. Jackson , directeur van Shikamana school en die zei me: "mama, Your life must have waves if the water is always flat it is not good, because when something happens then it will be very bad".

Deze woorden zal ik me blijven herinneren....en als de golven soms te hoog zijn ...dan reken ik op jullie

Bedankt om dit verdriet met ons te delen.

Katrien en Dany

+++++

.... Tijdens mijn rit naar het vliegveld in Mombasa vroeg ik me af hoe ik mijn ervaringen kon verwoorden in deze nieuwsbrief. Want de emoties waren zo uiteenlopend, van heel diep verdriet tot grote vreugde. Er gebeurde weer zoveel ...

Begrafenis James

Op 5 oktober hebben we samen met onze leerkrachten, 3 leerlingen, enkele afgevaardigden van het schoolcomité en enkele ouders op een waardige manier afscheid genomen van onze 'headteacher' James in zijn geboorteplaats Kisumu.

Die dag ondervonden we opnieuw hoe anders onze culturen toch zijn. Want toen ik aan de voorzitter van ons schoolcomité zei dat ik boos was op James omdat hij me beloofd had te vechten en me niet in de steek te laten, kreeg ik als antwoord dat God ons James had gegeven en dat hij ook James had terug geroepen. Wij kunnen alleen dankbaar zijn dat we hem hebben leren kennen. (Graag verwijs ik naar de extra nieuwsbrief in verband met de begrafenis).

Mijn mooiste verjaardagsgeschenk:

De dag van mijn verjaardag kreeg ik bezoek van Mama Jackline. Zij had de verantwoordelijkheid op zich genomen om voor twee meisjes van onze school te zorgen, nadat hun mama was overleden. Mama Jackline kwam ons het schokkende nieuws vertellen dat het oudste meisje van 14jaar haar had toevertrouwd dat haar broer (21 jaar) haar verschillende keren had verkracht en dat ze nog steeds pijn had. We lieten het meisje zo snel mogelijk onderzoeken en gelukkig was ze niet zwanger en had ze geen ziektes opgelopen.

Toen we van de eerste emoties bekomen waren, heb ik beseft dat deze diagnose het mooiste verjaardagsgeschenk ooit was. Maar dit voorval bleef wel knagen want dit meisje was getraumatiseerd en is nog steeds bang voor haar broer.

Na veel overleg stapten we uiteindelijk toch naar de politie om aangifte te doen. Daar kregen we gelukkig de volledige steun en men nam deze zaak heel ernstig. De verklaringen namen een hele dag in beslag, we moeten 4x hetzelfde verhaal doen. Op ons aandringen zijn daarna twee vrouwelijke politieagenten naar de school mee gekomen want het meisje moest ook nog eens haar verhaal doen en we vonden dit beter dat het gebeurde in een vertrouwde omgeving. Na het verhoor moest zij de plaats van het gebeuren aanduiden voordat we dan naar een gouvernementeel ziekenhuis gingen. Met de nodige tranen werd ze nog eens onderzocht en werd het misbruik officieel bevestigd.

Ook de politie wou de duidelijke boodschap geven dat dit gedrag niet getolereerd wordt. Ze beloofden dat de broer de volgende dag zou opgepakt worden en zou opgesloten worden, hetgeen ondertussen gebeurd is (niettegenstaande sommige negatieve info in de media hieromtrent wat Kenia betreft).

In Kenia heb ik geleerd dat ieder voorval zijn redenen heeft... zo ook dit triestige verhaal. Want eerder in de week hadden we al melding gekregen van een "poging" tot verkrachting van

een 8 jarig meisje van onze school. Wij hadden in overleg met een Belgische dokter en zijn vrouw (die ons project een enorm warm hart toedragen) al onze kinderen aangesproken dat we zo fier waren dat dit kleine meisje de moed had gevonden om NEE te zeggen en om haar verhaal aan haar mama te vertellen, ondanks de dreigementen van die man.

We zijn er allemaal van overtuigd dat dit de aanzet is geweest dat ook ons 14 jarig meisje de moed vond om haar verhaal te doen aan een vertrouwenspersoon. Dit was voor ons een hele positieve stap voorruit want in Kenia hangt er nog een taboe rond seksualiteit.

Misviering

Samen met familie Debeuf ging ik naar de mis. De preek zal me eeuwig bij blijven, want ik voelde me persoonlijk aangesproken. Het ging over "loslaten" en "het vuur levendig houden"...

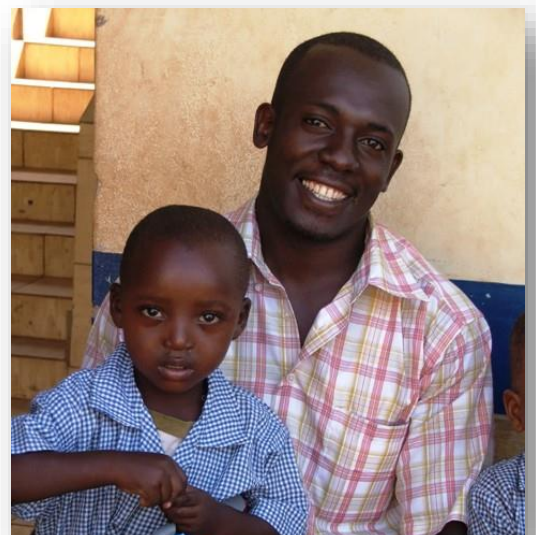
Het kwam erop neer dat, wanneer je iets begint, je in ieder geval moet verder zetten. Er is altijd een leider en zijn volgers en die volgers kan je niet ontgoochelen door op te geven. Want dan zouden de volgers nooit meer vertrouwen hebben in een "leider" en zou ook niet eerlijk zijn ten opzichte van hen om hen in de steek te laten.

En dan begon hij de vergelijking te maken met brandhout. Je hebt dagelijks hout nodig en na het verbranden heb je de as. Maar als je altijd de as laat liggen kan je moeilijk het nieuwe brandhout laten branden want je hebt zuurstof nodig en door de vele assen kan er geen zuurstof bij en lukt het niet. Dus we moeten steeds de assen wegnemen en steeds opnieuw verder branden... het vuur moeten we levendig houden.

Dan gaf hij nog verschillende voorbeelden en dan kwam het er allemaal op neer dat 1 persoon eigenlijk ons hele leven niet mag en kan verder bepalen. Dat is echt de bedoeling niet van God. Wij zijn dankbaar om wie hij was maar... WE MOETEN VOORUIT! En dat zijn we die persoon ook verschuldigd.

Toen ik daar zat voelde ik echt rillingen over mijn rug lopen... zo raar... en het was voelbaar een keerpunt, zo van... vooruit Katrien... laat James los en laat hem genieten van zijn verdiende rust en jij moet dat vuur blijven brandend houden!

JA, ik hou het vuur brandend... Dat ben ik hem verschuldigd en ik heb het gevoel dat het zal lukken als ik hem loslaat!! Maar James vergeten doen we NIET!

De Beslissing

De laatste week begon ik wat te panikeren omdat ik maar 3 dagen meer had voordat ik terug vertrok naar België... en er moest nog veel beslist worden... zo ook de moeilijkste beslissing. wie kan er op de stoel van James zitten en wie wordt de nieuwe deputy (onderdirecteur).

Ik heb onze voorzitter van ons schoolcomité gevraagd of we samen konden aanvoelen of Joyce de geschikte deputy kon zijn voor de upperclasses en... of ze er wel interesse in had. Het gesprek verliep heel vlot en je kon duidelijk voelen dat ze een "leiderstype" is. Toen we haar de vraag stelden of zij eventueel "een" verantwoordelijkheid zag zitten in onze school zei ze dat ze dat graag wou maar dat ze rekende op de steun van God.

Na het gesprek begon ik te twijfelen, wie er nu op die stoel kon gaan zitten... want zij is eveneens een sterke madam.

Dan hebben we Baraza, huidige deputy, geroepen, onder het waakzaam oog van onze papa Rainbow (via skype) en heb ik hem **de** vraag gesteld of hij het zag zitten om de verantwoordelijkheid van de school op zich te nemen. Hij antwoordde positief...

Baraza zei dat hij heel dankbaar was voor het vertrouwen, **MAAR** dat hij alleen de verantwoordelijkheid op zich nam op voorwaarde dat hij kon rekenen op de steun van Fatuma, Joyce, Paster Fred en het Belgisch team.

Paster Fred (voorzitter schoolcomitee), Mr. Baraza, Madame Joyce, Madame Fatuma

Op een bepaald moment kreeg ik het verschrikkelijk moeilijk, moeilijk te omschrijven... ik had die bladzijde nu echt omgedraaid... James was vervangen... het voelde aan de ene kant goed want ik sta volledig achter de beslissing... maar aan de andere kant is dat gemis er toch nog altijd sterk aanwezig...

James zijn "aanwezigheid" zal er altijd zijn en blijven. Ik wil dan op een muur van onze school een paar mooie foto's van hem hangen.

Dan riepen we alle leerkrachten samen, ik heb bewust alle gezichten gade geslagen terwijl Paster Fred het aan hen vertelde... het was wat vreemd... want je kon weinig emoties aflezen. Heb dan ook nog eens duidelijk gezegd dat ik rekende op een goede samenwerking en dat het **MIJN** beslissing was... dus onomkeerbaar!

De felicitaties en de knuffels die erop volgde waren bij de ene al spontaner dan de andere...wat wel te begrijpen was.

Om 2 uur hebben we dan alle kinderen geroepen en Paster Fred heeft het nieuwe team voorgesteld. Er kwam een spontaan applaus van de kids bij het zeggen van de namen... kippevel moment.

Ze hebben alle 3 een woordje gezegd en alle drie zeiden ze dat vanaf NU hun functie begon. Het mooiste moment was toen de kids terug naar de klas moesten....ze vormden spontaan een rij en ze gaven aan het nieuwe Keniaans management team een knuffel... zo mooi... zo spontaan... zo warm... zo oprecht!

Ook de leerkrachten volgden het voorbeeld van de kids en je zag merkkelijk een verandering in hun geknuffel... ik denk dat ze even tijd nodig hadden om het te verwerken... want daarna kwamen ze Paster Fred en mij bedanken voor de 'goede' beslissing.

Een nieuwe bladzijde... ik heb de "assen" volledig opgekuist en we kunnen vers brandhout branden met heel veel "zuurstof".

Katrien uit naam van het rainbow4kids team

**We kunnen niet van alle kinderen dezelfde sterren
maken.**

Maar we kunnen ze wel allemaal laten schitteren.

PS: een oprechte asante sana aan Annie, Eddy, Penelope, Gijs, Chantal, Ingrid en Mary Rose voor jullie praktische maar vooral motionele steun.

+++++